قیام یمانی

امارات بر سر گردنه؛ باج‌خواهی از منصور هادی برای ادامه مشارکت در جنگ یمن

انصارالله: ائتلاف سعودی درهای جهنم را به روی خود باز کرد

در واکنش به بمباران مرگبار کاخ ریاست‌جمهوری در صنعا که به شهید و زخمی شدن دست‌کم ۷۲ غیرنظامی در روز دوشنبه منجر شد، عبدالسلام جابر، سخنگوی دولت نجات ملی یمن در صنعا حمله ائتلاف به کاخ ریاست‌جمهوری را محکوم و تأکید کرد این حمله یک جنایت تمام‌عیار محسوب می‌شود. وی تأکید کرد: جنایت‌های ائتلاف آمریکا و عربستان علیه یمنی‌ها انعکاس واضح ضعف تصمیم‌گیرندگان در عربستان است. جابر گفت: این جنایت‌ها هرگز بدون پاسخ باقی نخواهد ماند. ما پاسخ کوبنده خود را به رهبران این نظام خونریز خواهیم داد. ائتلاف عربستان درهای جهنم را به روی خود باز کرده است. گزینه‌های یمنی‌ها برای پاسخ به این جنایت‌ها زیاد و نامحدود است. جابر تأکید کرد: جنایت‌های ائتلاف نشان‌دهنده آشفتگی ائتلاف عربستان به خاطر شکستش در از بین بردن اراده مردم یمن است. خاندان آل‌سعود به مرحله پیشرفته‌ای از ناامیدی و احساس شکست رسیده‌اند. این در حالی است که سخنگوی ائتلاف متجاوز سعودی مدعی شد: ما براساس داده‌های اطلاعاتی کاخ ریاست‌جمهوری در صنعا را هدف قرار دادیم و در این حمله تعدادی از رهبران رده اول انصارالله هدف گرفته شدند. ترکی المالکی مدعی شد: حوثی‌ها نمی‌گذارند کشتی‌های حامل کمک انسانی وارد یمن شود. سخنگوی ائتلاف متجاوز با اذعان به اشغال جزیره سقطری یمن توسط امارات، همچنین فاش کرد هیات نظامی عربستانی از جزیره سقطری بازدید و با احمد بن‌ذعر، نخست‌وزیر مستعفی یمن دیدار کرده است. منابع خبری، هفته گذشته از اشغال فرودگاه و بندر جزیره سقطری از سوی امارات خبر دادند. با توجه به موقعیت راهبردی جزیره سقطری واقع در غرب اقیانوس هند به عنوان یک جزیره منحصر به فرد، می‌توان متوجه شد هدف امارات از اشغال آن در دست گرفتن کنترل آب‌های منطقه‌ای است که در تحولات آینده یمن تاثیرگذار است. باید گفت پس از گذشت بیش از ۳ سال از جنگ فرسایشی یمن، عربستان بویژه در مناطق جنوبی همسایه خود، اختلافات جدی با امارات دارد. تکروی‌های امارات و شکاف شدید با عربستان پس از آن صورت می‌گیرد که اوایل بهمن‌ماه گذشته شبه‌نظامیان وفادار به عبد ربه منصور هادی، رئیس‌جمهور مستعفی و فراری یمن به عنوان متحد رژیم سعودی، طی چندین نوبت با نیروهای شورای انتقالی در جنوب به‌عنوان متحد امارات، درگیر شدند. شورای انتقالی در اردیبهشت ۹۶ با حمایت امارات تشکیل شد؛ شورایی که از اهداف اصلی آن، طرح جدایی جنوب از شمال یمن است، موضوعی که با اهداف عربستان کاملا مغایرت دارد. وضعیت در جزیره سقطری از یک‌سو اختلافات عربستان و امارات را آشکارتر کرده و عملا بیانگر این نکته است که سعودی‌ها در باتلاق یمن تنها مانده‌اند و مهم‌تر از همه اینکه مشخص شد بهانه اماراتی‌ها برای مشارکت در جنایات سعودی‌ها علیه ملت یمن، دست‌اندازی به بخشی از خاک این کشور و اشغال جزایر آن بوده است. به نظر می‌رسد تحرکات امارات در جنوب یمن از جزیره سقطری تا تنگه باب‌المندب، ورود تجهیزات نظامی اماراتی به این جزیره و ایجاد یک پایگاه نظامی در جزیره «میون» در باب‌المندب با این هدف صورت گرفته که از جزیره سقطری در جنوب تا سواحل جنوبی و شمالی و شرقی میون در شمال باب‌المندب تا ساحل شاخ آفریقا و غرب سومالی در کنترل این کشور قرار گیرد. اکنون اقدامات امارات برای اشغال بخش‌هایی از خاک یمن به قدری نخ‌نما شده است که حتی منصور هادی که بستر تجاوز نظامی به یمن را فراهم کرده بود برای پیدا کردن جایگاه در میان ساکنان جنوب، از امارات شکایت کرده است. ساکنان سقطری نیز با برگزاری تظاهرات مخالفت خود را با حضور امارات در این جزیره اعلام کرده‌اند. اختلافات در ائتلاف سعودی بر سر کسب غنایم و ایستادگی یمنی‌ها در برابر اهداف اشغالگرایانه اماراتی‌ها سبب شده وزارت خارجه امارات با انتشار بیانیه‌ای وانمود کند گروه اخوان‌المسلمین در پس این اعتراضات قرار دارد همچنین عبدالخالق عبدالله، مشاور ولیعهد ابوظبی تهدید کرده اگر اختلاف با عبد ربه منصور هادی ادامه یابد، امارات تصمیماتی در زمینه بازگشت نظامیان خود به کشور خواهد گرفت. در واقع امارات با این هشدار به منصور هادی این پیام را می‌دهد که برای ادامه حمایت از او باید به غنایمی چون اشغال جزیره سقطری دست یابد.

گزارشی درباره یک‌سالگی ریاست‌جمهوری فاجعه‌بار مکرون در فرانسه

مترسک روچیلدها فرو می‌ریزد

گروه بین‌المللی: امانوئل مکرون در حالی نخستین سالگرد ریاست‌جمهوری‌اش در فرانسه را جشن می‌گیرد که عملا هیچ بهانه‌ای برای جشن وجود ندارد و کشور در اعتصابات، تظاهرات کارگری و اعتراضات ضدحکومتی فرو رفته است. اوضاع داخلی فرانسه به قدری آشفته است که مکرون عملا تمام توانش را معطوف به مسائل بین‌المللی کرده و در حالی که پایگاه‌های اجتماعی دولتش در حال فرو ریختن است سعی دارد خود را در نقش یک رهبر جهانی جدید برای حل‌وفصل مشکلات اروپا و آمریکا معرفی کند. او اما در این نقش هم ناکام مانده و نه‌تنها هیچ یک از گره‌های اتحادیه اروپایی یا بحران برجام به دست او باز نشده بلکه دیگر کسی فرانسه را به عنوان یک کشور پیشرو جهانی به رسمیت نمی‌شناسد. به عبارت دیگر، این سیاستمدار جوان ۴۰ ساله، یک سال پس از ورود شگفت‌انگیزش به کاخ الیزه در جریان یکی از بزرگ‌ترین قحط‌الرجال‌های دوران معاصر سیاست فرانسه، همچنان همان لقب «مترسک روچیلدها» در پاریس را یدک می‌کشد که حتی فرانسه را با لهجه انگلیسی سخن می‌گوید! ولادیمیر پوتین در نخستین دیدارش با مکرون پس از ورود او به کاخ الیزه کنایه زده بود که مکرون جوانی لایق است که البته یک روز مردانی با کت و شلوار سیاه و عینک آفتابی به سراغش خواهند آمد و برنامه کاری او را در کیف‌های سیاهرنگ به او خواهند داد. رهبر کرملین می‌خواست با زبان بی‌زبانی بگوید که همتای فرانسوی‌اش را در قامت یک رهبر واقعی نمی‌بیند. دنباله‌روی کورکورانه او از ترامپ در ماجرای موشک‌باران بی‌دلیل سوریه، ثابت کرد که مکرون شخصیت رهبری ندارد و بازگشت مأیوسانه و بی‌سروصدایش از سفر پر آب و تابش به واشنگتن برای متقاعد کردن ترامپ به ماندن در برجام اگرچه با سخنرانی تاریخی یک رئیس‌جمهور فرانسه در کنگره همراه شد اما عملا تحت‌الشعاع سفر حاضر بوریس جانسون، وزیر خارجه انگلیس به آمریکا قرار گرفته و به شکستی نمادین برای سال نخست ریاست‌جمهوری او بدل شده است. شکست‌های داخلی و خارجی دولت مکرون شکی باقی نگذاشته که او کلاه گشادی از سوی بانکداران آنگلو صهیونیست و ژرمن بوده که به سر فرانسوی‌ها رفته است. به همین دلیل است که جامعه فرانسه هر روز خشم بیشتری نسبت به این جوان خام نشان می‌دهد که علاوه بر نابودی معیشت کارگران و بخش مهمی از طبقه متوسط، در حال نابودی ارزش‌های آزادی‌خواهانه فرانسوی‌هاست. اقتصاد فرانسه را دیگر نمی‌توان یک اقتصاد پیشرو در اتحادیه اروپایی خواند چرا که ضوابطی که باعث ملی ماندن به‌رغم هجوم سرمایه‌داری خارجی می‌شد با تصویب عجولانه قوانین به‌اصطلاح اصلاحی مورد نظر او در مجلس ملی در حال نابودی است. مکرون که ۱۴ ماه مه ۲۰۱۷ در شرایط فرو ریزش احزاب راست و چپ میانه سنتی وارد کاخ الیزه شد، با اعمال سیاست‌های لیبرالی بویژه در بخش اقتصاد و اشتغال که قطعا از سوی اربابان بانکدارش به او دیکته شده است، از پاییز پارسال باعث به‌وجود آمدن قطب‌های اعتراضی جدید در هر دو طیف افراطی چپ و راست شده است. افتضاحات اقتصادی کارمند سابق بانک روچیلد به وضوح در جهت تامین منافع شرکت‌های بزرگ و سطوح مرفه جامعه صورت می‌گیرد. قانون افزایش مالیات ویژه به بهانه تامین مالی خدمات رفاهی عمومی، دستمزدهای مستمری‌بگیران را تحت تاثیر قرار داده و این قشر ناچارند مالیات بیشتری پرداخت کنند. طبقات متوسط و فقیر کاملا این موضوع را پس می‌زنند، در نتیجه حتی تحلیلگران اقتصادی حامی اصلاحات او هم با احتیاط از سکته اقتصادی دولت مکرون سخن می‌گویند. چپ جدید و شورشی فرانسه به رهبری ملانشون هم تلویحا این جوانک دست‌نشانده را فرستاده رقبای فرانسه در آن سوی راین و کانال مانش برای عوض کردن بازی در اتحادیه در حال فروپاشی اروپا به نفع آلمان و انگلیس می‌دانند. تظاهرات ۱۶۰ هزار نفری این هفته دانشجویان، کارگران راه‌آهن و نیروهای چپ در خیابان‌های پاریس در آستانه نخستین سالگرد مراسم تحلیف مکرون، دست‌کم سومین تظاهرات بزرگ ضدحاکمیت بود که در سال ۲۰۱۸ برگزار می‌شد. این تظاهرات که به ابتکار حزب سوسیالیست افراطی «فرانسه سرسخت» به رهبری ژان لوک ملانشون برپا شده بود در حقیقت پاسخی توده‌وار به اعلان جنگ رژیم مکرون به قشر زحمتکش جامعه بود. در نتیجه فقط پس از یک سال ریاست‌جمهوری مردم علیه او شعار می‌دادند: «مکرون کافی است!» تظاهرات در نهایت به خشونت کشیده شد که این نوید ناآرامی‌هایی بزرگ‌تر را در روزهای آتی می‌دهد. فراموش نکنید که هنوز ملی‌گرایان افراطی جبهه ملی به میدان نیامده‌اند و هنوز شاهد جنگ خیابانی محتوم آنها با سایرین نبوده‌ایم. چند هفته قبل بود که بیش از ۲۰ دانشگاه کشور از جمله لیل، تولوز، رن، استراسبورگ، متز و نانسی علیه اصلاحات دولتی در آموزش عالی اعتراض و با سد کردن ورودی‌های دانشگاه و اشغال کلاس‌ها روند آموزشی دانشگاه را مختل کردند. عجیب آنکه دانشجویان در کنار قشر سنی نارنجی و صورتی (جوانان و نوجوانان) مهم‌ترین حامیان مکرون و حزب «به پیش» او در هر دو کارزار انتخاباتی موفق ریاست‌جمهوری و پارلمانی بهار و تابستان سال پیش بودند. در قحط‌الرجال میدان سیاست در فرانسه، حتی ۲ رئیس‌جمهور قبلی یعنی سارکوزی و اولاند که امروز کاملا منفور هستند نیز مسیر درافتادن با مردم و منفور شدن را این‌قدر سریع نپیموده بودند. طبق آخرین برآوردها مقبولیت مکرون که با ۶۶ درصد آرا به ریاست‌جمهوری رسیده بود، ظرف یک سال به کمتر از ۴۰ درصد سقوط کرده است، بنابراین او هم مانند سلفش، فرانسوا اولاند بخت کمی برای گذراندن آزمون ۲۰۲۲ و رسیدن به دومین دوره ریاست‌جمهوری دارد. نباید فراموش کرد در سال ۲۰۱۲ نیز این معلمان و کارگران فرانسوی بودند که با اتحاد خود، زمینه ورود اولاند به کاخ الیزه را فراهم کردند. همچنین در سال ۲۰۱۷ میلادی، نارضایتی این اقشار سبب شد تا اولاند حتی در انتخابات ریاست‌جمهوری شرکت نکند!

در مجموع تصویری که این روزها از فرانسه به جهان مخابره می‌شود به هیچ‌وجه شبیه کشور داعیه‌دار رهبری اتحادیه اروپایی نیست. فرانسه در حالی درگیر امواج شورش طبقه‌های مختلف اجتماعی شده که به واسطه قانون وضعیت اضطراری به دنبال حملات تروریستی سال‌های پیش، در خیابان‌های اغلب شهرهای مهمش وضعیتی شبیه حکومت نظامی برپا بود و به همین دلیل زمینه برخورد شدیدتر مردم و پلیس به‌وجود آمده است. عجیب آنکه مکرون و همسر پیرش «بریژیت تروینو»- که متعلق به طبقه اشرافی فرانسه است- بیشتر به یک زوج سلطنتی شباهت دارند تا نماینده عموم مردم. مخالفان پرشمار مکرون اینک او را جوانکی ژیگول و فرصت‌طلب برمی‌شمارند که نتیجه انحلال جمهوری پنجم توسط رئیس‌جمهور قبلی و اعلان حکومت نظامی توسط اولاند در کاخ ورسای بود، خائنی که اتفاقا مکرون از دل کابینه او بیرون آمد. اگر رئیس‌جمهور قبلی پی هوا و هوس گهگاهی از کاخ الیزه جیم می‌شد، رئیس‌جمهور جدید حتی دیگر در الیزه هم کمتر آفتابی می‌شود و بیشتر در این سو و آن سوی جهان مشغول امورات بین‌المللی موهومش است. مثلا ابتدای هفته وقتی مردم در خیابان‌های پایتخت علیه او شعار می‌دادند، او در کالدونیای جدید در اقیانوس آرام سرگرم تفریحاتش بود. فقدان پشتوانه حزبی و سیاسی نیز باعث شده که در توفان‌های بزرگ، هیچ تشکیلات حزبی ریشه‌داری نباشد که مکرون را هدایت یا پشتیبانی کند و رسانه‌های جمعی متعلق به یهودیان و صهیونیست‌ها هم بیش از این توان سانسور اعتراضات را ندارند. بدین ترتیب مکرون، این مهره روچیلدها که برای جلوگیری از انقلابی دیگر توسط ملت فرانسه علیه حاکمیت نامشروع بانک‌ها بر این کشور انقلاب‌خیز مامور شده بود نتوانسته ماموریت خود را بدرستی انجام دهد و کانون بحران در قلب اتحادیه اروپایی و نماد تحولات سیاسی غرب لحظه به لحظه ناآرام‌تر می‌شود.

آیا رهبر مخالفان با ریش تراشیده و کراوات به جلسه کابینه می‌رود؟

پاشینیان نخست‌وزیر ارمنستان شد

سرانجام رهبر اعتراضات ارمنستان به آرزویش رسید و دیروز رسما به نخست‌وزیری این کشور منصوب شد. به گزارش آرتی، «نیکول پاشینیان» با ۵۹ رای موافق در مقابل ۴۲ رای مخالف نمایندگان پارلمان ارمنستان به ریاست کابینه منصوب شد که این به معنای چرخش بخشی از نمایندگان حزب حاکم به نفع او با چراغ سبز مسکو است. هزاران نفر از هواداران پاشینیان که با لباس‌های سفید رنگ برای تاکید بر مسالمت‌آمیز بودن جنبش اعتراضی‌شان در میدان اصلی ایروان گرد آمده بودند، جریان رای‌گیری در مجلس را تماشا کردند. تظاهرات اعتراضی در ارمنستان زمانی آغاز شد که سرژ سرکیسیان که یک دهه رئیس‌جمهور بود، پس از پایان دوره قانونی‌اش به سمت نخست‌وزیری انتخاب شد اما ظرف ۱۱ روز اعتراضات گسترده مجبور به کناره‌گیری شد و با ادامه اعتراضات نام پاشینیان به عنوان تنها نامزد ریاست کابینه به مجلس رفت. اگرچه در ابتدا نمایندگان حزب حاکم جمهوری‌خواه با نخست‌وزیری او مخالفت کردند اما به دنبال سفر هیات دیپلماتیک روس به ایروان و مذاکرات‌شان با رهبر مخالفان، پاشینیان که آشکارا از سوی غرب حمایت مالی و تبلیغاتی می‌شد، سرانجام از بخشی از خواست‌هایش از جمله تغییر حاکمیت چشم پوشید تا با نظر روس‌ها که در ارمنستان پایگاه نظامی دارند برای ورود به قدرت چراغ سبز بگیرد. او که از زمان آزادی از زندان با لباس نظامی و ریش انبوه در مجامع عمومی ظاهر شده بود و شعار ریشه‌کنی فساد در ارمنستان را داده بود حالا احتمالا مجبور خواهد شد ریش خود را تراشیده و با کت و شلوار و کراوات وارد ساختار بروکراتیک دولت ایروان شود.

تیر دسیسه‌چینان علیه حزب‌الله به سعد حریری اصابت کرد

آرایش احزاب در پارلمان آینده لبنان

نتایج شمارش آرای انتخابات لبنان آرایش جدیدی از حضور فراکسیون‌های اصلی در پارلمان را نمایان کرد اما طبق این نتایج غیرنهایی هیچ یک از گروه‌ها نتوانستند اکثریت مطلق در پارلمان را به دست آورند و باید با فراکسیون‌های دیگر ائتلاف تشکیل دهند تا درباره تعیین رئیس پارلمان، انتخاب نخست‌وزیر و دادن رای اعتماد به دولت جدید و مواضعی که نیاز به رای اکثریت دوسومی دارد، تصمیم‌گیری کنند. ائتلاف شیعی یعنی ائتلاف حزب‌الله لبنان و جنبش امل توانست ۲۶ نماینده شیعه را به اضافه همپیمانان دیگرشان در طوایف دیگر راهی پارلمان کند. در واقع حزب‌الله و گروه ۸ مارس در شمال لبنان، بیروت، البقاع و صیدا پیروز شده‌اند. با این آمارهای منتشر شده تعداد نمایندگان «۸ مارس» افزایش یافته و به بیش از یک‌سوم کرسی‌ها رسیده است به این ترتیب این جناح قدرت تعطیل کردن تصمیم‌گیری‌های اصلی و سرنوشت‌ساز نظیر تعیین رئیس‌جمهوری را که نیاز به رای دوسوم نمایندگان دارد، خواهد داشت. ائتلاف شیعه با ۲۶ کرسی (۱۲ تا حزب‌الله و ۱۴ تا جنبش امل) پیروزشدگان اصلی در انتخابات پارلمانی هستند که کل کرسی‌های شیعیان را به دست آورد به استثنای یک کرسی در منطقه جبیل؛ در حالی که فراکسیون المستقبل وابسته به سعد حریری، نخست‌وزیر لبنان تعداد نمایندگانش از ۳۳ به ۲۱ نماینده کاهش یافته است. جریان آزاد ملی مورد حمایت میشل عون به ریاست جبران باسیل، وزیر خارجه لبنان تقریبا حجم نمایندگانش را حفظ کرده (۲۰ نماینده) در حالی که امیدوار بود فراکسیونش در پارلمان را گسترش دهد. اما حزب «القوات اللبنانیه» وابسته به سمیر جعجع دیگر پیروز این انتخابات است به‌طوری که نمایندگانش را از ۸ نماینده به ۱۵ نماینده افزایش داد. در حالی که تعداد نمایندگان جریان آزاد ملی در جبل لبنان کاهش داشت اما حزب سوسیال پیشرو و دروزی‌ها توانستند ۹ نماینده را حفظ کنند و حزب الکتائب به عنوان جناحی که متحمل بیشترین شکست شده با ۳ نماینده وارد پارلمان شد. حزب «السوری القومی الاجتماعی» (حزب ملی‌گرای سوسیال) و نیز جریان «المرده» نزدیک به دولت سوریه هر کدام به ۳ کرسی دست یافته‌اند. حزب «دموکراسی» به یک کرسی برای طلال ارسلان رهبر آن را دست یافت. حزب ارمنی «طاشناق» توانست ۳ نماینده را به پارلمان بفرستد. جریان «العزم»، به رهبری نجیب میقاتی نخست‌وزیر اسبق لبنان و همپیمانانش به ۴ کرسی دست یافتند. «جامعه مدنی» نیز توانست یک ستاره رسانه را وارد پارلمان کند. طبق این گزارش، ۳ میلیون و ۷۶۴ هزار و ۴۸۳ لبنانی واجد شرایط برای شرکت در انتخابات پارلمانی این کشور بودند. در این انتخابات ۵۸۳ نامزد در قالب ۷۷ لیست برای تصاحب ۱۲۸ کرسی حضور داشتند. این انتخابات در شرایطی برگزار شد که نمایندگان فعلی پارلمان در سال ۲۰۰۹ یعنی ۹ سال قبل به پارلمان راه یافته بودند و در واقع انتخابات کنونی با ۵ سال تاخیر برگزار شد. لبنان دارای نظامی پارلمانی است و ترکیب این نهاد آرایش دولت آینده را نیز تعیین خواهد کرد. بر اساس قانون انتخابات لبنان که بر اساس الگوی نسبیت تدوین شده، مردم به لیست‌های انتخاباتی رای دادند و هر لیست بر اساس میزان آرای به‌دست آمده در پارلمان کرسی خواهد داشت. کرسی‌های پارلمان بین طوائف مختلف لبنان در همه حوزه‌ها تقسیم‌بندی شده است. به صورت کلی هم نیمی از کرسی‌های پارلمان به مسیحیان و نیمی دیگر به مسلمانان تعلق می‌گیرد.

■ لبیک لبنانی‌ها به سید مقاومت

عبدالباری عطوان، تحلیلگر برجسته جهان عرب در سرمقاله روزنامه فرامنطقه‌ای رای‌الیوم، درباره پیروزی مقتدرانه حزب‌الله و شکست مفتضحانه سعد حریری در انتخابات روز یکشنبه نوشت: موضوع قابل توجه این بود که سیدحسن نصرالله، دبیرکل حزب‌الله لبنان در سخنرانی‌اش پس از مشخص شدن نتایج انتخابات پارلمانی لبنان، تأکید کرد که هویت عربی و مقاوم بیروت در سایه این نتایج مورد تأکید قرار خواهد گرفت. وی همچنین به طور غیرمستقیم، به از دست رفتن یک‌سوم کرسی‌های جریان «المستقبل» به رهبری سعد حریری، اشاره کرد. پیروزی قاطعانه حزب‌الله و همپیمانانش در این انتخابات به معنای تقویت حمایت بخش اعظمی از لبنانی‌ها از محور مقاومت و تغییر معادله سنتی است که می‌خواست لبنان هویت تسلیم شده داشته باشد و در محور «اعتدال عربی» همپیمان اصلی ایالات متحده آمریکا و طرح‌های حمایتی آن از اشغالگری اسرائیل قرار گیرد. ما با سیدحسن نصرالله در این مساله هم نظر هستیم که برخی طرف‌ها در داخل لبنان و خارج از آن می‌خواستند ضمن ایجاد شکاف در ائتلاف نیروهای مقاومت، حضور این ائتلاف در پارلمان لبنان را تضعیف کنند و آنها در این روند میلیاردها دلار تزریق کردند ولی تلاش‌های‌شان روی صخره آگاهی لبنانی‌ها متلاشی شد. سعد حریری یک‌سوم از کرسی‌های فراکسیون خود در پارلمان را از دست داد، زیرا او در اردوگاه بازداشت‌کنندگان خود ایستاد، تسلیم دیکته‌های آنها شد و دشمنی‌اش با جریان مقاومت را علنی و هرگونه ائتلاف با حزب‌الله را رد کرد. این وضعیت به وضوح خوانش اشتباه وی از نقشه سیاسی و مزاج عمومی افکار عمومی لبنان را بازتاب می‌دهد. حریری با این رویکردش محبوبیت بزرگی را که به دلیل همبستگی لبنانی‌ها با وی در دوران محنتش در جریان بازداشت (در عربستان) کسب کرده بود قربانی کرد. چالش‌های فراروی نخبگان سیاسی لبنان همچنان بزرگ و دشوار است. این منطقه اکنون در لبه پرتگاه جنگ است و تمام دولت‌های سابق لبنان در برآورده کردن مطالبات مردمی که ارائه خدمات اجتماعی خوب، حل بحران اقتصادی، اشتغالزایی برای بیکاران و کاهش قرض‌های عمومی که حدود یکصد میلیارد دلار است، شکست خوردند. جای هیچ بحث و جدلی در این امر نیست که قوای سه‌گانه لبنان موفقیت بزرگی در برگزاری این انتخابات در سایه اوضاع منطقه‌ای دشوار و فشارهای فزاینده داخلی، به دست آوردند. از سوی دیگر، گرایش اکثریت قاطع لبنانی‌ها به دموکراسی شفاف که مبتنی بر همزیستی، به حاشیه رانده نشدن و روی آوردن به صندوق‌های رای است، در این امر سهیم بود. سیدحسن نصرالله پوشش سیاسی برای محور مقاومت، در سایه تهدیدهای اسرائیلی و نیز فشارها و توطئه‌های آمریکایی، می‌خواست و رای‌دهندگان لبنانی به این ندا لبیک گفتند و خواسته وی محقق شد. همین مساله تأکید می‌کند که بخش اعظم و مهم لبنانی‌ها از برنامه جریان وابسته به سیدحسن نصرالله و در عین حال از رهبری وی حمایت می‌کنند

پایان آمریکا

لندن هم از نامزدی رئیس‌جمهور آمریکا حمایت کرد!

صلح نوبل ننگین ترامپ نشان

پس از آنکه چند تن از نمایندگان جمهوری‌خواه آمریکا پیشنهاد نامزدی دونالد ترامپ برای جایزه صلح نوبل را مطرح کردند، این موضوع که سابقا توسط اروپایی‌ها احمقانه و غیرممکن تصور می‌شد، حالا با چراغ سبز وزیر خارجه انگلیس رسمیتی بین‌المللی پیدا کرده است. بوریس جانسون که از او به عنوان ترامپ انگلیسی یاد می‌شود با توجه به زبان مشترک و نزدیکی افکارش به رئیس‌جمهور ایالات متحده، در آستانه اعلام خروج آمریکا از برجام به واشنگتن رفته و آخرین تقلاهایش برای جلوگیری از این کار را به عمل می‌آورد. یکی از اقدامات سطحی او در این راستا، حمایت از ایده نامزدی ترامپ برای صلح نوبل است. وزیر خارجه انگلیس که خود به‌خاطر بریگزیت در آستانه استعفا قرار دارد، به شبکه اسکای‌نیوز گفت: «اگر دونالد ترامپ بتواند مساله اتمی کره‌شمالی و برجام ایران را حل‌وفصل کند، جایزه صلح نوبل را می‌تواند از آن خود کند». در حقیقت لندن با حربه نوبل صلح قصد دارد ترامپ را که معروف است همیشه منافع فردی را بر منافع آمریکا ترجیح می‌دهد، بفریبد و وادار به ماندن در برجام کند، چرا که خروج آمریکا از توافق هسته‌ای با ایران به معنای پایان نقش میانجی متحدان اروپایی‌اش در منازعات جهانی خواهد بود. جانسون در همین راستا با سیاست چماق و هویج سعی در همراه کردن واشنگتن با لندن و پاریس دارد. او از یک‌سو هشدار داده که اگر برجام متوقف شود ایران به بمب دست پیدا می‌کند و از سوی دیگر ترامپ را با باراک اوباما قیاس کرده که چگونه یک سال پس از رسیدن به کاخ سفید، نوبل صلح ۲۰۰۹ را از آن خود کرده بود. اما مشکل اینجاست که با همه بدنامی برندگان پیشین نوبل صلح، نه‌تنها اروپایی‌ها، بلکه اغلب افکار عمومی جهانی همچنان نمی‌توانند چهره مشمئزکننده ترامپ را به عنوان یک «صلح‌مدار» به رسمیت بشناسند. ترامپ نزد اکثر مردم جهان به عنوان یک تهدیدگر صلح شناخته می‌شود. غیر از آشتی نمایشی با کره‌شمالی که هنوز هیچ تضمینی ندارد، رئیس‌جمهور فعلی آمریکا کسی است که پیمان اقتصادی ماورای پاسیفیک را با کشورهای اقیانوسیه و شرق آسیا پاره کرده، به شرکای اقتصادی آمریکا اعلان جنگ اقتصادی کرده، دست‌کم یک کشور را تهدید به حمله هسته‌ای کرده، مذاکرات صلح فلسطین را به بن بست کشانده، از نژادپرستان آمریکایی حمایت کرده، به رنگین‌پوستان و مهاجران لاتین و آفریقایی‌تبار آمریکا اهانت کرده و بدون مجوز شورای امنیت و بدون هیچ دلیل محکمه‌پسندی به سوریه حمله موشکی برده است.

چهارگوشه

استعفای دادستان کل نیویورک در پی رسوایی جنسی

دادستان کل ایالت نیویورک آمریکا پس از آنکه از سوی گروهی از زنان که با آنها رابطه عاطفی یا کاری داشته به اعمال خشونت جسمی و تهدید آنها متهم شد، روز دوشنبه استعفای خود را اعلام کرد. در حالی که اریک اشنایدرمن به خاطر فعالیت‌هایش با هدف حمایت از حقوق زنان و پایان دادن به خشونت‌های جسمی مشهور است. به نوشته نیویورکر، تمام این زنان قبلا با دادستان کل ایالت نیویورک در ارتباط بوده‌اند. ۲ تن گفته‌اند او تحت تاثیر مصرف مشروبات الکلی علیه آنها مرتکب خشونت شده است.

■■■

موعد برگزاری انتخابات پارلمانی کردستان عراق

نیچروان بارزانی، نخست‌وزیر اقلیم کردستان عراق روز ۳۰ سپتامبر ۲۰۱۸ را زمان برگزاری انتخابات پارلمان کردستان تعیین کرد. عضو فراکسیون حزب دموکرات کردستان عراق گفت، فراکسیون‌های پارلمانی و کمیسیون انتخابات طی مرحله آینده برای اتخاذ تدابیر لازم درباره این موضوع وارد عمل خواهند شد. قرار بود انتخابات پارلمانی کردستان عراق اول نوامبر ۲۰۱۷ برگزار شود اما بعد از اینکه پارلمان کردستان تصمیم به تمدید دوره کنونی پارلمان به مدت ۸ ماه گرفت، این انتخابات به تعویق افتاد. علت این تعویق، فضای حاکم بر اقلیم در پی همه‌پرسی استقلال کردستان عراق بود.